

Vitéz Gáborné dr. Csorba Irén

életének 75. évében
hosszan tartó, súlyos betegség után
2006. március 15-én tragikus hirtelenséggel elhunyt.

Búcsúzó

Március 15.-én elhunyt tanszékünk régi munkatársa, barátunk Vitéz Gáborné, sokunknak, akik személyesen ismerték és együtt dolgoztak vele: Csori. Tudtuk, már régóta harcol betegségével, átesett operációkon, kemoterápián és mindazon, ami ezzel jár, aktivitása, vitalitása mégis töretlen maradt. Ezért is volt a hír váratlan és megrázó.

Csori nehéz körülmények között Debrecenben nevelkedett fel. Bár kitűnően érettségizett továbbtanulásra kevés esélye volt, a család anyagi segítségére nemigen számíthatott. A kitörés lehetőségét, mint annyi sok másnak, az állami ösztöndíj jelentette, melynek segítségével kijuthatott az akkori Szovjetunióba. Én itt ismertem meg. A biológia-kémia szakos tanári diploma megszerzése után néhány évig középiskolában tanított, majd a hatvanas évek elején a tanszékre került, ahol nyugdíjba vonulásáig dolgozott, de egyetemi tevéységét mint a szakszervezet Nyugdíjas Bizottságának Elnöke, haláláig folytatta.

A tanszéken Mödlinger professzor úr ajánlására az ászkarákok endokrinológiájával kezdett foglalkozni, de szívéhez és pedagógus alkatához legközelebb az oktatás állt. Ebben a periódusban vált ketté a tanárszakos és szakbiológus képzés, az oktatás átszerveződött, új gyakorlati tematika került bevezetésre, új jegyzetek születtek, melyek írásában Ő is közreműködött. E jegyzetek számos kiadást értek meg, az évek folyamán egyre bővültek, újraszerkesztődtek. Az eredeti szerzők közül sajnos Kondics Lajos és most már Ő sincs az élők sorában, de a tudásuk, igényességük, nemzedékek sorának átadódik. Ez a pedagógus életműve, ez teszi munkáját maradandóvá. Úgy érzem igaz ez tanszékünk közösségére is. Az évek során lehet, hogy a korábbi munkatársak emléke elhalványul, de megmarad az általuk teremtett munkakultúra, szakmai alázat és igényesség, és a tudás, a tudományos igazság feltétlen tisztelete „öröklött” szokássá, közösségi hagyománnyá válik. Csori sokat tett, hogy ez így legyen. Igazi közösségi ember volt, aki természetesnek tartotta, hogy mások segítségére legyen minden gondban, bajban. Ez motiválta szakszervezeti munkájában is. Még nagybetegen is kirándulásokat, találkozókat szervezett nyugdíjas munkatársainknak, ha kellett minden követ megmozgatott a rászoruló anyagi segélyezésére. Ő szokta összehozni évfolyam-találkozóinkat is. Februárban ezt írta nekem: „Újabb műtétek, kezelések után, minden erőmet összeszedve szervezem, nem utolsósorban saját magam miatt is.” Élni akart. A találkozót április 21.-ére terveztük.

Dr. Kovács János

Anatómiai, Sejt- és Fejlődésbiológiai Tanszék